

Οι άνδρες δημιουργούν νόμους, οι γυναίκες ήθη.
Φ. Γκίμπερ

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

Κόσμια και...μη

ΤΟ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ ΔΕΙΧΝΕΙ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥ

Συλλαμβάνονται και κακοποιούνται οι αγανακτισμένοι σ' όλο τον κόσμο

Αντίθετα με τον υπαρκτό σοσιαλισμό που κατέρρευσε χωρίς ούτε έναν πυροβολισμό, ο νεοφιλελευθερισμός θα δώσει μάχη μέχρις εσχάτων για να προστατεύσει τα κλεμμένα του χρησιμοποιώντας σαν πραιτωριανούς τα παιδιά των εργαζομένων εχθρών του, δηλαδή την αστυνομία, όπως είδαμε πρόσφατα στην Ευρώπη, στην Αμερική και στην Αυστραλία. Οι χαμηλόμισθοι, οι συνταξιούχοι και οι μικροεπιχειρηματίες δεν έχουν τη δυνατότητα να δαπανήσουν δεκάδες εκατομμύρια δολάρια στην τηλεόραση, στις εφημερίδες και τα ραδιόφωνα για να υπερασπιστούν τα δικά τους όπως για παράδειγμα κάνουν οι υπερπλούσιοι στην Αυστραλία.

Κάθε μέρα και επτά μέρες την εβδομάδα βλέπουμε στην τηλεόραση καλοφτιαγμένες διαφημίσεις αυτών που εκμεταλλεύονται τον εθνικό πλούτο της Αυστραλίας με ιστορίες εργαζομένων τους που περιγράφουν με τα ομορφότερα χρώματα τους μεγάλους μισθούς τους και την καλή ζωή που απολαμβάνουν για να δώσουν εμπέσω πλην σαφώς εικόνα ανθρώπων στους δισεκατομμυριούχους. Οτι τάχαμ' οι ζάπλοτοι Αυστραλοί έχουν καρδιά και... μοιράζονται τα μυθώδη πλούτη τους με τους εργαζόμενους, άρα κάνουν τέλεια το κοινωνικό καθήκον τους και δεν είναι αναγκαίο να αυξηθεί ο φόρος εισοδήματος που πληρώνουν. Ούτε έχουν οι χαμηλόμισθοι, οι συνταξιούχοι και οι μικροεπιχειρηματίες τη δυνατότητα να ξεδεύσουν \$100 εκατομμύρια για να βιάσουν τις δημο-

κρατικές διαδικασίες με διαφημίσεις σε περίοδο εκλογών εναντίον όποιος κυβέρνησης τολμήσει να φορολογήσει τα υπερκέρδη τους. Το μόνο όπλο που διαθέτουν οι χαμηλόμισθοι, οι συνταξιούχοι και οι μικροεπιχειρηματίες για να εκφράσουν την αγανάκτησή τους είναι η φωνή διαμαρτυρίας και οι μαζικές διαδηλώσεις εναντίον αυτών που κατέστρεψαν την παγκόσμια οικονομία επειδή δεν πληρώνουν τους φόρους που τους αναλογούν. Και αυτό δεν το λέμε εμείς, αλλά πάμπλοτοι επιχειρηματίες με κοινωνική συνείδηση όπως ο Γούρεν Μπάφετ και ο δικός μας Νικ Σμιθ.

Η Ελλάδα δεν χρεοκόπησε επειδή κάποιος απατεωνάκος πήρε σύνταξη τυφλού, ή κάποιος ασυνείδητος ταξιδιχής χρέωσε περισσότερα για μια διαδρομή, αλλά επειδή κάποιος πολιτικός και μεγαλοεπιχειρηματίας κατασπάραξαν τα δάνεια και τα "πακέτα" από την Ευρώπη, επειδή δεν πλήρωσαν

τους φόρους τους, επειδή έστειλαν τα κλεψιμαίικα στην Ελβετία και ενώ ο Έλληνας πληρώνει φόρο 23% για το σουβλάκι του, αυτοί αγοράζουν πολυτελείς κατοικίες στο Βερολίνο, το Λονδίνο και το Μονακό. Στην Αυστραλία αντιμετωπίζουμε τις συνέπειες από τη συνεχή μείωση τού φόρου επιχειρήσεων από 49% στο 29% και ίσως μειωθεί στο 25% ή και 20% με μια κυβέρνηση Συνασπισμού που την ίδια ώρα θα παρουσιάζει ισοσκελισμένο προϋπολογισμό επειδή οι Λίμπεραλ είναι καλοί διαχειριστές τής εθνικής οικονομίας! Όμως δεν μπορούν να έχουν την πίπτα ολόκληρη και τους κροίσους χορτάτους, χωρίς να πεινάσουν οι μη έχοντες, πράγμα όχι μόνο απαράδεκτο, αλλά και αισχρό για μια πάμπλοτη χώρα.

Είναι αισχρό 850.000 νοικοκυριά στην Αυστραλία να μην έχουν τα προς το ζην αφού πληρώσουν το ενοίκιο ή τη δόση για στεγαστικά δάνεια, επειδή ο βασικός μη-

σθός είναι τόσο χαμηλός, όπως το επίδομα ανεργίας και οι συντάξεις. Είναι αισχρό να μην έχουμε τα καλύτερα νοσοκομεία, πανεπιστήμια και σχολεία στον κόσμο, όπως είναι αισχρό οι δρόμοι μας να είναι παγίδες που σκοτώνουν, ενώ ακόμη δεν έχουμε ένα σύγχρονο σύστημα δημόσιας συγκοινωνίας, επειδή αυτή η χώρα είναι... τυχερή μόνο για τους έχοντες και κατέχοντες.

Επί δεκαετίες οι κήρυκες τού νεοφιλελευθερισμού μάς έλεγαν πως η συνταγή για την ευημερία μιας χώρας είναι η φθηνή εργασία με χαμηλούς μισθούς και λίγα εργατικά δικαιώματα, αλλά με πάμπλοτους επιχειρηματίες, που αποδείχτηκε η απάτη τού αιώνα. Στο προϋπόγιο τού νεοφιλελευθερισμού τις ΗΠΑ, οι εργαζόμενοι πληρώνονται ψίχουλα, με λίγα δικαιώματα και χωρίς εθνικό σύστημα υγείας, ενώ το 1% τού πληθυσμού κατέχει το 80% τού πλούτου και πού είναι η περιβόητη ευημερία; Ζητιάνος είναι ο αμερικανικός λαός και η χώρα του χρωστά περισσότερα από \$14 τρις επειδή οι πλούσιοι δεν πληρώνουν τους φόρους που τους αναλογούν.

Ο δισεκατομμυριούχος, Γούρεν Μπάφετ, ομολογεί ότι πληρώνει μικρότερο ποσοστό φόρου από τους υπαλλήλους στο γραφείο του και περιμένουν προκοπή οι Αμερικανοί; Ο νεοφιλελευθερισμός πνέει τα λοίσθια, αλλά δεν θα πεθάνει χωρίς να δώσει την τελευταία μάχη χρησιμοποιώντας σαν αιχμή τού δόρατος τα παιδιά τού λαού. Αλλά ας μην ξεχνούν τη Βαστίλλη...

ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΡΙΑ, ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΡΙΑ, ΦΕΜΙΝΙΣΤΡΙΑ Πέθανε η Ντέλα Ελιοτ (Κονδηλιά Ξενοδόχου)

Το εργατικό κίνημα έχασε μια από τις πρωτοπόρες ηρωίδες του, την ελληνικής καταγωγής Ντέλα Ελιοτ, κόρη τού Νικόλα Ξενοδόχου, που γεννήθηκε το 1917 στο Κουίνσλαντ και ήταν ένα από τα τέσσερα παιδιά τής οικογένειας. Η Ντέλα Ελιοτ ήταν ακόμη ένα άτομο ελληνικής καταγωγής που με τη δράση της, σύμφωνα με τον συγγραφέα, Rowan Cahill, συνέβαλε στην ιστορία αυτής τής χώρας με τις ικανότητές της σαν οργανώτρια, εργάτρια και έμπιστη σύμβουλος κορυφαίων ηγετών τής αριστεράς για πολλά χρόνια.

Η Ντέλα ήταν σύντροφος τού ιστορικού ηγέτη τού Συνδικάτου Ναυτεργατών, Eliot V Elliott.

Όμως, επειδή ήταν γυναίκα εργαζόταν από το παρασκήνιο και γι' αυτό ανήκει στη "λεγεώνα των εγνοουμένων" ένα κομμάτι στο ξεχασμένο μωσαϊκό τής κοινωνικής ιστορίας τής Αυστραλίας. Ο δεσμός Ελιοτ-Ντέλα άρχισε τον Μάιο 1951 στη διάρκεια απεργίας στα λιμάνια τής Νέας Ζηλανδία όταν συνεργάστηκαν στο συντονισμό και το μοίρασμα

χρημάτων από τα συνδικάτα στους Νεοζηλανδούς απεργούς. Την περίοδο εκείνη η Ντέλα ήταν γραμματέας τού συνδικαλιστή ηγέτη των Ναυτεργατών, Jim Healy, ο οποίος κατηγορήθηκε για παρεμπόδιση εμπορίου, επειδή η υπηρεσία αντικατασκοπίας στην Αυστραλία πίστευε ότι η απεργία 151 ημερών στη Νέα Ζηλανδία ήταν μέρος τής εκστρατείας από την Μόσχα για την αναστάτωση στα λιμάνια τής Αυστραλίας, Νέας Ζηλανδίας και την Δυτική Ακτή των ΗΠΑ. Η Ντέλα εγκατέλειψε τα μαθητικά θρανία σε ηλικία 14 χρονών, εκπαιδεύτηκε στην δακτυλογραφία και στενογραφία και άρχισε να εργάζεται το 1932, ενώ έγινε μέλος τού Κομμουνιστικού Κόμματος.

Επειδή δεν υπήρχαν εργασίες την εποχή εκείνη λόγω τής οικονομικής κρίσης, η Ντέλα εργάστηκε σαν καθαρίστρια, μαγειρίσσα, σερβιτόρα και έπλυνε ξένα ρούχα. Ακάματη στην υπηρεσία τού εργατικού κινήματος όταν μπόρεσε να εργαστεί στα γραφεία αριστερών οργανώσεων η Ντέλα εξελέγη σε υψηλά αξιώματα και ήταν η πρώτη γυναίκα βοηθός γραμματέα στο συνδικάτο Federated Clerks' Union και αναγνωρίστηκε σαν μια από τις ηγετικές προσωπικότητες τού συνδικαλιστικού κί-

νήματος. Η Ντέλα έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο σε όλη της τη ζωή για τα δικαιώματα των γυναικών και ίσο μισθό με τους άνδρες για την γυναικεία εργασία, επιτυγχάνοντας την υιοθέτηση πρότασής της για ίσο μισθό από το συνέδριο τού ACTU το Σεπτέμβριο 1947. Το 1955 η Ντέλα άρχισε να εργάζεται σαν δημοσιογράφος στην εφημερίδα των Ναυτεργατών και αποστρατεύτηκε το 1988, ενώ το 2000 τιμήθηκε με το Premier's Award for Community Service. Να προσθέσουμε και ότι η Ντέλα εργάστηκε για την αποκατάσταση τής Δημοκρατίας στην Ελλάδα κατά τη διάρκεια τής δικτατορίας.

Καλό!

Δασκάλα ζητά από τα παιδιά να πουν τί δουλειά κάνουν οι πατεράδες τους:

- Πες μας Γιαννάκη!
- Ο μπαμπάς μου είναι πυροσβέστης. Σβήνει τις φωτιές και σώζει τους ανθρώπους που παγιδεύτηκαν.
- Πολύ ωραία, η σειρά σου Κωστάκη.
- Ο δικός μου ο πατέρας είναι γιατρός. Εξετάζει τους ανθρώπους και τους δίνει φάρμακα όταν είναι άρρωστοι.

- Θαυμάσια! Εσένα Δημητράκη τι δουλειά κάνει ο πατέρας σου;

- Εμένα ο μπαμπάς μου - λέει χαμηλόφωνα - είναι χορευτής σε ένα gay club. Χορεύει στην μπάρα, οι πελάτες βάζουν χρήματα στα εσώρουχα του, και αν έχουν να πληρώσουν καλά ο μπαμπάς πάει μαζί τους στο απέναντι ξενοδοχείο.

Στα πρόθυρα εγκεφαλικού η δασκάλα στέλνει τους μαθητές στο προαύλιο του σχολείου κρατώντας μόνο το μικρό Δημητράκη.

- Συγγνώμη, δεν ήξερα ότι ο πατέρας σου κάνει αυτή την δουλειά, μικρέ μου...

- Εμένα με συγχωρείτε κυρία, λέει με δάκρυα ο Δημητράκης. Σας είπα ψέματα... Ο πατέρας μου, είναι οικονομικός σύμβουλος του Γιώργου Παπανδρέου αλλά ντρεπόμουν να το πω...

Ακόμη ένα:

Μιλούν δύο Ξανθιές:
- Τα παιδικά μου χρόνια τα πέρασα πολύ άσχημα. Δεν είχαμε λεφτά, δεν είχαμε ευκαιρίες, ο πατέρας μου ήταν αυταρχικός, να φανταστείς κάθε φορά που γυρνούσε σπίτι χτυπούσε την μητέρα μου.

- Γιατί; Δεν είχατε κουδούνι;